

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr.126.666 van 19 december 2003  
in de zaak A. 118.041/XIV-9029.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaten M. GOOSSEN en S. WENS,  
                  kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,  
                  Quinten Metsijslei 34

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :  
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

-----  
-----  
**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 12 maart 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 15 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten M. GOOSSEN en S. WENS verschijnen voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 21 december 2000 en zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat op 8 januari 2001 minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 20 februari 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens dd. 14 december 1948, alsmede van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953.

Aangezien overeenkomstig art. 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, een ieder het recht heeft asiel te zoeken en te verkrijgen in andere landen.

Dat verzoeker in zijn geboorteland bedreigd en geslagen werd door aanhangers van de Russische nationalistische partij RNE omdat zijn zus gehuwd was met een Koreaanse man en een Koreaans kind had.

Dat de Belgische Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen, huidig verweerder, ten onrechte geoordeeld heeft dat de aanvraag van verzoeker kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève.

Aangezien verweerder opwerpt dat verzoeker niet alle beschermingsmogelijkheden in zijn land heeft uitgeput en hem verwijt dat hij na de bedreigingen van de RNE-leden niet naar de politie ging om bescherming te vragen.

Dat verzoeker echter reeds ettelijke malen klacht had ingediend bij de politie omwille van dreigementen van de RNE maar dat deze steeds zonder gevolg bleven.

Dat de avond dat drie RNE-leden bij verzoeker en zijn familie zijn binnengekomen om hen een ultimatum te stellen, deze bovendien verklaard hebben dat de politie zelf aanhanger was van de RNE.

Dat het derhalve geen zin had om telkens klacht in te dienen wetende dat van enige bescherming geen sprake zou zijn, wel integendeel. Dat tot staving hiervan kan gerefereerd worden naar de verwondingen die verzoeker opliep in het politiekantoor toen hij opgepakt was in de nacht van 12/09/2000.

Aangezien verweerder ten onrechte besluit dat het hier niet gaat om een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat de politieke partij RNE die ijvert voor de zuiverheid van het Russische ras verzoeker en zijn familie echter voortdurend lastig viel, in het nauw dreef, bedreigde en mishandelde.

Dat de leden van deze partij hen ook volgden toen zij naar Kaliningrad verhuisden. Dat hun dreigementen en handelingen toen nog grimmiger werden dan voorheen. Dat zij verzoekers moeder zelfs meegenomen hadden naar een kerkhof om haar daar te vermoorden en dat zij haar zegden dat ook de rest van de familie zou moeten sterven.

Dat er geen andere uitweg meer was dan de vlucht te nemen.

Dat de asielaanvraag van verzoeker ten onrechte kennelijk vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève werd verklaard, en zijn dringend beroep ten onrechte werd afgewezen.

Het middel is gegrond.”;

2.1.2. Overwegende dat de Universele Verklaring voor de Rechten van de mens een beginselverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft, zodat de schending van artikel 14 van voormelde Verklaring niet dienstig kan worden aangevoerd; dat, wat de aangevoerde schending van de Conventie van Genève betreft, de verzoekende partij niet aanduidt welk artikel van dit verdrag zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad toekomt na te gaan welke bepaling van genoemd verdrag de verzoekende partij geschonden acht, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de Conventie; dat het middel onontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Aangezien uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de in de bestreden beslissing aangebrachte motieven niet draagkrachtig zijn.

Dat dit een schending uitmaakt van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel is gegrond.”;

2.2.2. Overwegende dat luidens artikel 20, tweede lid, 2/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het verzoekschrift tot nietigverklaring een uiteenzetting van de middelen dient te bevatten die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen rechtvaardigen; dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel in principe vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden;

Overwegende dat de verzoekende partij ter uiteenzetting van haar tweede middel betoogt dat “uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de in de bestreden beslissing aangebrachte motieven niet draagkrachtig zijn”; dat de verzoekende partij het aan de Raad van State niet vermag over te laten om uit een uiteenzetting van feitelijke omstandigheden, die ze niet concreet betreft op de bestreden beslissing, te distilleren

op welke wijze de opgesomde wettelijke voorschriften in concreto worden geschonden;  
dat de aangehaalde uiteenzetting niet als een ontvankelijk middel kan worden verstaan;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

### **B E S L U I T :**

#### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

#### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien december tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. MILOJKOWIC.**

**C. ADAMS.**